

ברוז זהב

פולין

לפני שנים רבות, כשווארשה עוד לא הייתה עיר בירה של פולין, אלא רק מאחז של דוכסי חבל מזובשה, חי בעיר הזו שוליית סנדלר אחד בשם יאשקו.

הוא היה בחור שקט, אמיץ ואהב מאוד הרפתקאות שונות. וכשהארנק שלו התרוקן, תמיד חיפש דרך

למלא אותו ביושר.

באותו זמן התהלכה בעיר אגדה, שתחת המבצר הישן של דוכסי מזובשה, שקירות שלו עדיין עומדים ברחוב טאמקה, נמצא אגם קטן. ושבאגם הזה שוחה ברווז זהב. ברווז זה היה בעבר בעל המבצר הזה, חמדן וקמצן גדול בחייו, ועכשיו חי תחת האדמה ושומר על אוצרותיו.

וגם דיברו שבעל הבית זה יתן אוצר גדול לאיש נועז שירד תחת האדמה וימצא שם את האגם. ופעם יאשקו החליט לנסות את מזלו. החליט למצוא את הברווז וכך להתעשר.

הוא לבש את בגדיו הטובים ביותר והלך אל המבצר. שם תעה זמן רב במעברים חשוכים, פרוזדורים תת-קרקעים, מישש בידיו קירות לחים, ירד במדרגות אבן כל פעם עמוק ועמוק יותר. בסוף הוא מצא את עצמו במערה ענקית, מוארת במין אור מוזר, היוצא מהתקרה או מקירות אבן. ובאור זה הבחין במי האגם, כסופים וחשוכים.

נעצר יאשקו ליד המים וחשב - אכן, אמת סיפרו אנשים על האגם התת-קרקעי. אך איך למצוא את

לב רך, מהר מאוד יפזר את כל האוצרות האלה.
לכן, לפני שאגלה לך את האוצר, תצטרך לעבור
עוד מבחן אחד. הנה לך מאה טאלרים של זהב.
אתה צריך להוציא אותם רק על צרכיך וזאת תוך
יום אחד. אם אפילו אגורה אחת תוציא למען מישהו
אחר, לא תקבל כלום."
יאשקו שמע את הדברים בשתיקה, התכופף והרים
את הארנק שנפל לרגליו בצלצול. הוא השתחוה
לברווז ויצא חזרה.
הוא שקל בידו את הארנק הכבד, חיך לעצמו וחשב
על מה להוציא את הכסף.
"אתלבש יפה, אוכל היטב ואשתעשע איך שהוא.
טאלרים הם עגולים, מתגלגלים ומתפזרים מהר.
כשאוציא את כל המאה, אבוא הנה מחר לקבל
אוצרות אחרים."
הוא קנה לו בגדים יפים במרכז העיר, בחר את
החפצים היקרים ביותר, אך למרות שהתלבש
מחדש מרגליו ועד ראשו, הארנק עדיין נשאר כבד.
ואז נכנס למסעדה הטבה ביותר, הזמין אוכל טעים
ומשקה דבש. אך כשצריך היה לשלם השתומם כי

הברווז ולבקש ממנו את האוצר?
רק חשב על כך, כשעל המים הופיע ברווז, בעל
נוצות זהב, שמזוהר שלהם גבר אור המערה.
הברווז התקרב לשפת האגם ואמר בקול אנוש
"אתה בחור אמיץ, אם לא פחדת לבוא הנה. מגיע
לך פרס. אך כדי לקבל את האוצרות שלי לא
מספיק אומץ, אך גם צריך לב קשה. כי מי שיש לו

דרשו ממנו רק טאלר אחד.

התקרב ערב. איפה להוציא את הכסף הנותר?
יאשקו הלך ברחובות, נכנס לחנויות, קנה כל מיני
דברים מיותרים. בסוף הגיע לכיכר שבו עמד אוהל

גדול ובו הציגו קוסמים, לולינים ושחקנים שונים.
יאשקו קנה מקום יקר ביותר, ואמנם צחק מההצגות

אך שוב נזכר בצרות שלו. בארנק נשארו לו עוד
עשרה טאלרים. איך להוציא אותם?
כך עמד יאשקו מהורהר, כשניגש אליו איש זקן,
כפוף כולו, מקבץ נדבות. האיש הושיט ידו וביקש
"עזור לזקן, בחור נאה."

לבו של יאשקו היה רך. הוא השתתף בצרה של
איש ובלי לחשוב שם בידו טאלר זהב.
באותו רגע נשמע רעם, כאילו ברק היכה. ומאחור

הוא שמע את קולו של של ברווז הזהב, כבר לא בנועם כמו קודם, תחת האדמה, אלא חמור וכועס "לא עמדת בהסכם, ריחמת על העני! כנראה לבך רגיש מדי כדי לקבל את האוצרות שלי. ואל תנסה לרדת שוב תחת האדמה, כי רק מוות מחכה לך שם."

יאשקו הסתובב אך לא ראה איש. גם הקבצן הזקן נעלם. כנראה הלך, כשיאשקו הקשיב לקול הברווז.

יאשקו משך בכתפיו, וחיך לעצמו "אין לי צורך באוצרות שאינני יכול להתחלק בהם עם אחרים." בשריקה עליזה הלך הביתה. את הבגדים היפים שקנה בטאלרים הזהובים שם בארגז. למחרת התלבש בבגדים ישנים. מאותו היום הוא חי כמו קודם. ומאחר שהיה בחור רציני, חרוץ וטוב, הצליח יפה בחייו. תוך זמן קצר נעשה לסנדלר אומן ופתח סנדלריה משלו. הוא מעולם לא הצטער שהפסיד אוצרות.

"כבוד שנותנים לי בני אדם חשוב לי יותר מזהב" אמר לפעמים יאשקו כשהוא מכה בפטיש על אימון "ועדיפה לי הפרוטה שאני מרוויח בעבודתי, מאשר אוצרות תת-קרקעיים."